

novella

Juhász Kristóf

MESE ARRÓL, HOGYAN KELL KIBÉKÜLNI

– Turbolya, légy szíves, ne böködjél már a bajszod végével, szeretnék aludni – motyogta Zsázsa félalomban manópárjának a puha sásnyoszolyán, a meleg lapulevél-dunnák alatt.

– Szóval szerinted túl hegyes a bajszom, Zsázsa? – kérdezte sértődötten Turbolya, aki eddig szintén félig aludt, de mert olyan volt a természete, hogy a sértődéstől teljesen föl szokott ébredni, most is ez történt. Zsázsa meg se hallotta, és már újra álomba motyogta volna magát, de Turbolya nem hagyta anynyiban a dolgot:

– Szóval túl hegyes a bajszom? Hát tudod mit? Akkor megyek, és levágom! Hallod? Le bizony! Sőt, még a szakállamat is levágom, aztán kiakasztom az ablakba légycsalogatónak! Akkor majd örülni fogsz, he?

– Prrr-pityipúúú – hortyikált erre Zsázsa édes álmában.

– Mi az, hogy prrr-pityipúúú? Jól megsértesz, aztán hortyikálsz tovább, mintha manó se történt volna? Hát manóba se veszel engem? Na, majd lesz nemulass mindjárt, mert direkt fölkelek, és nem tudom, mit csinálók, de az kellemetlen lesz! Hallod? Te megsértés után hortyikálva pláne megsértő kutya-füle, te! – hadarta Turbolya egyre hangosabban.

– Hú! Fölbredtem! Kipattant a szemem! De miért? Mi a baj, Turbolya? – kérdezte riadtan Zsázsa.

– Mi az, hogy miért? Hát te nem is figyeltél arra, amit eddig mondtam, amiért, és amivel, és ahogyan, végzetesen és numizmatikusan megsértettél? – pörölt mérgesen Turbolya.

– De manócskám, a numizmata érmegyűjtőt jelent, nem? Ez most hogy jön ide, de tényleg? Hiszen nekünk nincsenek is érméink... – motyogta erre Zsázsa, próbálva közben visszatérni álmai békés birodalmába.

– Te csak ne manócskázál itt nekem! Ha tudnád, hogy fáj a szívem, mikor így elbagatellizálsz az érzelmi életünket! – fokozta a feszültséget Turbolya. De erre már aztán Zsázsa is fölriadt úgy igazándiból, meg is mérgesedett szintén, és máskor oly szelíd kis lelkét előntötte a getva, a katyvasz, meg a rittyó, s így förmedt rá kedvesére:

– Most kezdjél el nagyon gyorsan békén hagyni engem a zöldségeiddel, Turbolya, jó lesz-e? Emlekszem, ismertem előtted egy fikuszt, egy parlagi kaktuszt, meg egy éjmanót, azok is mindig ilyen hányaveti frikkfrakkokkal kezdtek el érzelmeskedni minden piszlicsárá bagatellből kifolyólag. Rettenetesen untat és idegesít az ilyesmi, és a lelkivilágomat is rosszul érinti, szóval nem szeretnék erről többet beszélni, ha jól értem, igaz?

– Ne hasonlítgassál engem, legyél már olyan kedves, mindenféle szétlálalta, szerencsétlen, posványos lelkületű régi ismeretségeidhez! – vágott vissza dacos lélekkel Turbolya, majd így folytatta:

– Hiszen egészen biztos lehetsz abban, hogy soha senki nem szeretett téged olyan áhítatosan tisztá,

önzetlenül merész és büszkén levendulaszagú szerelemmel, mint én, akit folyamatosan sértegetsz ezekkel a kellemetlen, posványos szellemi mélységekre rántó és mindenféle dolgokkal!

Zsázsa erre aztán határozottan fölült az ágyban, szétborzolta összeborzolt haját, és olyan komolyan nézett Turbolyára, hogy attól minden eleven és holt dolog a világon, aki, vagy ami történetesen nem Turbolya azonnal összeaszalta volna magát, és aztán nagyon halkán így szólt:

– Ide figyelj, én nagyon szeretlek. De ha ezt fogod csinálni rendszeresen, akkor egyfolytában idegek és boldogtalanok leszünk. És én így nem akarok élni. Úgyhogy nem biztos, hogy szerintem van ennek így értelme, hogy mi ketten egy forrásból igyunk ezután.

Turbolya erre nem mondott semmit, csak szintén nagyon komolyan és hosszan nézett Zsázására. Többek között azért is szerelmesek ők egymásba, mert olyan hasonlóan tudtak nézni. És nemcsak ilyenkor, hanem akkor is, ha éppen boldogok, de sajnos most nem így állt a dolog.

Aztán Turbolya szó nélkül fölállt, és pakolni kezdett, Zsázsa pedig szintén szó nélkül nézett tovább.

– A zellerszárazakat meg a bambuszrudakat itt hagyom, együtt ültettük őket, egyikünk sem dolgozott rajtuk többet, mint a másik. Meg hát neked jobban is jönnek itt, mint ahová én megyek. A műhelyt meg majd kipakolom valamikor. Majd elkérem a kucsmagombáéktól a gyökérkordét, arra fölfér minden holmim – mondta hosszú, néma matatás után Turbolya.

– Jól van, köszönöm. Azért egyél valamit... van a kamrában csalánlekvár meg kenyér – felelte csüggedten Zsázsa.

– Nincs nekem most étvágyam. Jobb, ha megyek! Vigyázz magadra. Majd üzenek a széllel.

– Vigyázz magadra te is!

Azzal Turbolya vette a hosszabbik sétabotját, az okosabbik kalapját meg a nagyobbik tarisznyáját, és olyan halkán lépett ki az otthonukból, ahogy csak a nagyon-nagyon szomorú manók tudnak.

Kisvártatva régi barátaival, Gévagombával meg Vándorkagylóval ivott a Pocsolyaparti Semmisztőben.

Bókológyömbérgyökér-gyöktörzspárlatot ittak. Ez volt minden erdei kocsmák legszigorúbb itala, és direkt azért volt ilyen szép, bonyolult neve, mert ősi szokás szerint csak addig ihatta az erdőlakó, ameddig ki tudta mondani. Időnként persze előfordult, hogy valakit elkaptott a virtus, és megszegte a hagyományt. Az így pórul jártak általában hetekig feküdtek, és egy évig csak langyos kamillateát ihattak, valamint egy életre megtanulták tisztelni az erős párlatokat. És mindenki ismeri annak az ugróvillásnak a történetét, aki egyszer úgy bebókológyömbérgyökér-gyöktörzspárlatozott, hogy akkorát ugrott tőle, hogy nem tudott visszaesni a földre, és elvitte a déli szél...

vers

Gere Nóra Éva

Boldog dinoszaurusz

Tegnap a James Webb
úrtávcső
lefényképezte a múltat.
A világegyetem
négy egész hat tized milliárd
évvel ezelőtti
állapotát.
Minden milliméter
egy galaxis,
minden pixel
egy égitest.

Ezen a képen
anyu még minden
lehetne.
Gázbolygó, üstökös,
nitrogénatom.
Itt még megvan
az esélye
nem akkor és nem oda,
nem embernek születni.
Dinoszaurusznak inkább.
Madárnak.
Vagy fának,
mindig is az akart lenni.

Csillagrobbanás

Magunkra kell-e venni
a letett konyhakötényt?
Anyám negyvenkilenc évesen
kezdett jól főzni,
azután, hogy
eltemettük nagyanyámat.

De a halála csillagrobbanás volt,
a közeli bolygók
mind belezuhantak
a semmibe:
nagyapám, anyám,
a vasárnapi ebédek,
és József Attila-idézetek.

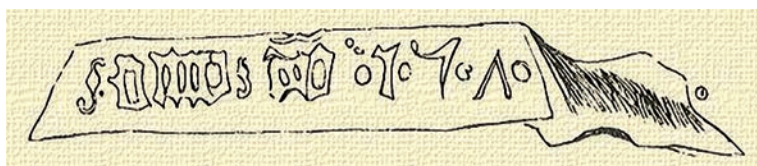
Nagyanyám szelleme

Nagyanyám szelleme
az előszobában,
a tükör mögött lakik.
Minden nap
kirúszozza a száját,
leány korában levágott copfjai
a nyaka körül,
mint boát,
hátradobja,
és Adyt szaval.

Anyám nyakára ül,
valamit az ételbe szór.
Táncdalokat énekel,
míg mi mosolyba
dermedt arccal
esszük a levest.
Majd meghajol,
mi tapsolunk.

1. A toronyfalról kinagyított felirat

3. A számokat tartalmazó gót betűs felirat a templom keresztoszárnya alatt

2. A torony

4. A Zablya Péter nevét tartalmazó gót betűs felirat a templom keresztoszárnya alatt

1–2. kép. A torony felirata még látszik az 1970-es évek elején, Vécsey Gyula felvételén. Az Ughy István által vezetett restaurálás során tűnt el. A felirat ugyanazon Zablya Péter munkája lehet, aki a templomban levő feliratot is készítette (3–4. kép). A baloldali jelek feloldása: 50 (szünetjel) 7, azaz 507

3–4. kép. A templom déli keresztoszárnyának boltozata felett, a fedél alatt, nehezen megközelíthető helyen gót minuszkulás felirat volt olvasható még 1921-ben is: 1507. Hoc . opus . fecit . petrus . Zabya (Orbán Balázs rajza, Keöpeczi Sebestyén József megfejtése). A felirat mára eltűnt